

PRIMA STARE A IMNULUI ACATIST LA PATRIARHIE

În seara zilei de vineri, 18 februarie/3 martie 2023, în catoliconul Bisericii Învierii și în cadrul Slujbei Pavecerniței Mici și a Canonului Acatistului Buneinvestiri, s-a citit prima Stare a Acatistului, slujba fiind condusă de Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil, cu participarea la rugăciune a Părinților aghiotafiți, a Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și a unor creștini cucernici, cărora, după încheierea slujbei, Preafericirea Sa le-a adresat următoarea predică :

„Îngerul cel mai întâi stătător din cer a fost trimis să zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te. Și împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te pe Tine, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și a stat strigând către dânsa unele ca acestea: Bucură-te, cea prin care răsare bucuria”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Sfânta noastră Biserică a rânduit, prin Părinții ei de Dumnezeu purtători, ca, în fiecare săptămână a Sfântului și Marelui Post de patruzeci de zile, să se săvârșească Slujba Imnului Acatist către Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria.

Și aceasta pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile este ușa prin care intrăm sau, mai bine zis, ne întoarcem în bucuria Domnului, adică bucuria care strălucește în ziua pascală a luminoasei Învierii a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Răspunsul Fecioarei Maria la mesajul Îngerului Gavriil: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Și, iată, vei lua

în pântec și vei naște fiu și vei chema numele Lui Iisus” (Luca 1, 30-31), „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1, 38), a surpat zidul vrajbei ce se afla între Dumnezeu și oameni din cauza neascultării celor întâi zidiți, Adam și Eva. „Căci El este pacea noastră, El Care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii” (Efeseni 2, 14), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Cea care a auzit glasul netrupesc al Îngerului: „Bucură-te, cea plină de har”, Născătoarea de Dumnezeu Maria, a fost pricina nimicirii supărării dintre Creator și creație. De aceea și iconograful, Sfântul Andrei Criteanul, o numește pe Maica Domnului „dumnezeiască împăcare”: „Bucură-te, cea aleasă lui Dumnezeu mai înainte de naștere; bucură-te, dumnezeiască împăcare cu oamenii; bucură-te, comoară a vieții neprihănite”. Iar această dumnezeiască împăcare nu este altceva decât „scara cerească, adică Născătoarea de Dumnezeu Maria, prin care Dumnezeu a coborât pe pământ, dar și pod care îi trece la cer pe cei de pe pământ”, adică mijlocitoarea prin care Hristos S-a împăcat cu omul prin trupul cărnii Lui” (Cf. Coloseni 1,22). Aceasta înseamnă că datorită Născătoarei de Dumnezeu, s-a arătat iubirea de oameni a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc, care covârșește orice minte. Dumnezeu Cuvântul a luat dintr-însa trupul nostru omenesc și l-a îndumnezeit prin El. După cum spune Sfântul Grigorie Palama, Preabinecuvântata Fecioară Maria este „cea pusă la mijloc între Dumnezeu și tot neamul omenesc, așa încât pe Dumnezeu L-a făcut Fiul al omului, iar pe oameni fii ai lui Dumnezeu”.

Iar Sfântul Ioan Damaschin, lăudând în imne întruparea lui Dumnezeu Cuvântul din curatele sângiuri ale Fecioarei, spune: „Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta, că tu, Fecioară neispătită de nuntă, ai avut în pântec pe Dumnezeu cel peste toate și ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel Ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, dumnezeiasca slavă a Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu Maria minunează

întreaga lume. Slava de negrăit a Fecioarei Maria provine din faptul că în pântecele ei a zămislit fără sămânță pe Domnul, adică pe „Dumnezeu cel peste toate”, după cum propovăduiește înțeleptul Pavel zicând: „Un Dumnezeu și Tatăl tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru toți” (Efeseni 4, 6).

Sfânta noastră Biserică nu numai că o cinstește și o fericește pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Domnului, ci, mai cu seamă, cere mijlocirea și rugăciunile ei către Fiul său și Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos. Și aceasta pentru că persoana Născătoarei de Dumnezeu este strâns legat de marea taină a dumnezeieștii Iconomii, adică de mântuirea omului. Din Născătoarea de Dumnezeu a răsărit Soarele dreptății, lumina lumii, Hristos. „Eu sunt Lumina lumii, cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), spune Domnul.

Această cale a luminii, adică viețuirea după Dumnezeu, după cum propovăduiește Sfântul Ioan Gură de Aur, suntem chemați și noi, iubiții mei frați, să o urmăm în această perioadă a Sfântului și Marelui Post, în care, după cum exclamă imnograful, „strălucit-a buna podoabă a înfrânării care alungă negura demonilor, sosit-a cinstea Postului aducând tămăduirea patimilor sufletești”. După cum spune Marele Vasile, „De vreme ce nu am postit, am căzut din Rai. Să postim, așadar, ca să ne întoarcem într-însul”.

Este limpede că înfrânarea și postul sunt un drum sigur care duce la ușa pocăinței. Potrivit Sfântului Ioan Scărarul, pocăința înseamnă împăcare cu Dumnezeu printr-o viață nouă. „Pocăința este legământ cu Dumnezeu pentru o a doua viață”. De aceea și Sfântul Teodor Studitul foarte potrivit îndeamnă să întâmpinăm „darul Postului ca un timp al pocăinței de Dumnezeu dăruit”.

Să o rugăm, dar, pe Născătoarea de Dumnezeu cea plină de har, pe Maica Domnului ca, prin caldă sa mijlocire, să îndrepteze rugăciunile și cererile noastre către Fiul și Dumnezeul ei,

Domnul nostru Iisus Hristos. Și, împreună cu imnograful, să zicem: „Să lăudăm sfântul munte al lui Dumnezeu, pe Maria cea neîntinată, dintru care a răsarit celor din întuneric Soarele dreptății, Hristos, cel Ce este viața tuturor”.

La mulți ani și nevoință binecuvântată în Sfântul și Marele Post! Amin.

Din partea Secretariatului General

<https://www.facebook.com/JerusalemPatriarchate/videos/729005675543883>

PRAZNICUL SFÂNTULUI TEODOSIE CHINOVIARHUL LA PATRIARHIE

Marți, 11 / 24 ianuarie 2023, Patriarhia a sărbătorit praznicul Sfântului Părintelui nostru Teodosie Întemeietorul vieții de obște în Sfânta Mănăstire, situată în zona dintre Satul Păstorilor, Sfânta Lavră a Sfântului Sava cel Sfințit și așa-zisul sat adiacent Abediye.

În această zi, Biserica își amintește că Sfântul Teodosie este originar din Mogarissa, Capadocia, a venit în Țara Sfântă în anul 451, la vârsta de 27 de ani, a intrat în Ordinul Spoudailor de la Biserica Sfântului Mormânt. Apoi a viețuit ca monah în Mănăstirea numită odinioară „Katisma Ikeliei” de lângă Ierusalim și în zona unde se afla peștera în care Magii au înnoaptat, și apoi „pe altă cale s-au dus în țara lor” (Matei 2, 12).

În această zonă a înființat Mănăstirea Cenobitică pentru formarea călugărilor începători, instruiți în viața de obște, ascultare și smerenie, fără a fi aflați potriviți pentru a intra în Mănăstirea – Lavra pentru o viață de nevoințe. Datorită virtuții sale extreme, a fost numit Cenobiarh, adică Conducător al întregii vieți cenobitice din Palestina și a lucrat împreună cu compatriotul său, Sfântul Sava, pentru apărarea dreptei credințe la al patrulea Sinod Ecumenic de la Calcedon din anul 451 d.Hr., adică faptul că Hristos, Dumnezeuul nostru, are un singur ipostas în două firi, cea dumnezeiască și cea umană.

În Sfânta sa Mănăstire, a primit călugări din diferite neamuri. Călugării lucrau cu mâinile și din acest venit întrețineau instituții caritabile, cum ar fi un azil de bătrâni și un orfelinat. Datorită amplasării Mănăstirii în apropierea satului Câmpul Păstorilor, aceasta a păstrat un caracter cenobitic pentru ajutorarea celor nevoiași care cereau ajutor. Mănăstirea avea patru biserici și aproximativ șapte sute de călugări.

În această vestită Mănăstire, centru al vieții monahale și al învățăturii corecte de credință din secolele al V-lea și al VI-lea, în noaptea de 11/24 ianuarie 2023 a avut loc o Sfântă Liturghie în cinstea ctitorului ei, Sfântul Teodosie, în cadrul unei privegheri, oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și Teodosie al Sevastiei, ieromonahi aghiotafiți, printre care Părintele Dragoman, Arhimandritul Matei, Arhidiaconul Marcu și Ierodiaconul Evloghie. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon, de domnul Gotsopoulos și de un cor alcătuit din membrii eparhiei din zonele învecinate, cu participarea monahilor, monahilor și pelerinilor.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„În norul cel înțelegător al dumnezeieștii lumini tu intrând, Teodosie, și tăblița cu degetul lui Dumnezeu scriindu-ți în inima ta, învățăturile buneii credințe le-ai adus ucenicilor tăi, carte de viață, fericite”.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini și pelerini,

Cel Ce S-a botezat în apele Iordanului, Hristos Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, și a înnoit și a zidit din nou omul învechit prin păcate, ne-a adunat pe toți în această Mănăstire a Sfântului Teodosie Chinoviarhul, ca să prăznuim cinstita lui pomenire.

Cuviosul Părintele nostru Teodosie, din fragedă vârstă iubindu-L pe Hristos, a părăsit patria sa natală, cetatea Mogarisa din Capadocia, și a venit la Locurile Sfinte unde a îmbrăcat haina viețuirii monahale în timpul împărăției lui Marcian de Dumnezeu iubitorul.

Potrivit biografului lui, Chiril Schitopolitul, Cuviosul Părintele nostru Teodosie s-a arătat cetățean ceresc, marea fală a Palestinei și lauda pustiei, întărirea chipului monahicesc, apărătorul dogmelor celor drepte și călăuzitorul și ocrotitorul canoanelor chinoviei.

Trebuie menționat faptul că de Dumnezeu purtătorul Teodosie nu a fost numai întărire a chipului monahicesc, ci și apărător al dogmelor celor drepte. Și aceasta pentru că, la venirea sa în Sfânta Cetate Ierusalim, fiind găzduit în Turnul lui David de către un stareț capadocian, pe nume Longhin, care făcea parte din obștea „Monahilor Râvnitori ai Sfintei Învieri a lui Hristos Dumnezeul nostru”, adică Obștea Aghiotafită, nu i-a îngăduit să se retragă în Mănăstirile din pustia Palestinei, „datorită schismei monahilor din pustie care nu erau în comuniune cu Biserica sobornicească, ci se supuneau vrajbei și dogmelor greșite ale lui Eutihie și Dioscor”.

Cu alte cuvinte, Biserica Ierusalimului și numeroasa comunitate monastică a anahoreților din pustie era încercată de erezia monofizitismului, monoenergismului și monotelismului. Cuviosul Părintele nostru Teodosie a fost „apărător al dogmelor Ortodoxe, al învățăturii și credinței Ortodoxe, după cum arată limpede și imnograful lui: „Aducându-ne aminte de învățăturile tale, Teodosie, în două ființe propovăduim pe Hristos, două voi știind firești și lucrătoare și prin sine puternice întru Dumnezeu Cel Ce S-a botezat cu trupul”.

Devotamentul purtătorului de Dumnezeu Teodosie față de credința sănătoasă Ortodoxă l-a făcut lăcaș al Duhului Sfânt. Îmbrăcând-se cu putere de sus – potrivit cuvintelor Domnului nostru Iisus Hristos către ucenicii Lui: „Iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetatea Ierusalim până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus” (Luca 24, 49) – săvârșea numeroase minuni.

Biograful Cuviosului Teodosie spune despre el că dobândise trei virtuți: stăruința în nevoința foarte aspră, ținând credința adevărată Ortodoxă de la tinerețe până la bătrânețe, milostenia bogată și nepărtinitoare față de străini și săraci și săvârșirea cu râvnă și neîntreruptă a Sfintei Liturghii.

Iată de ce imnograful exclamă: „În norul cel înțelegător al dumnezeieștii lumini tu intrând, Teodosie, și tăblița cu degetul lui Dumnezeu scriindu-ți în inima ta, învățăturile bune credințe le-ai adus ucenicilor tăi, carte de viață, fericite”.

Cu alte cuvinte, fericitul Teodosie, ca un alt Moise, a intrat în norul unde era Dumnezeu (Cf. Ieșirea 20, 21). Potrivit Sfântului Dionisie Areopagitul, acest nor dumnezeiesc este „lumina cea neapropiată”. Și, potrivit Sfântului Ioan Teologul „Dumnezeu este lumină și nici un întuneric nu este întru El” (1 Ioan 1, 5). Potrivit Sfântului Grigorie al Nisei, „tăblițele scrise cu degetul lui Dumnezeu” sunt glasul lui

Dumnezeu. „Cele scrise pe tăblițe sunt glasul lui Dumnezeu Care S-a arătat, prin care s-au dezvăluit tainele”. Potrivit lui Pavel care a străbătut cerurile, Domnul Dumnezeu este „Cel Ce singur are nemurire și locuiește întru lumină neapropiată pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (1 Timotei 6, 16).

Din cele de mai sus se vede, iubiții mei frați, că membrii adevărați, credincioși ai Bisericii, adică ai Trupului lui Hristos, aparțin comunității Sfinților. „Credincios este Dumnezeu prin Care ați fost chemați la împărtășirea cu Fiul Său, Iisus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1, 9), propovăduiește dumnezeiescul Pavel care se roagă pentru noi „ca Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea vouă duhul înțelepciunii și al descoperirii, spre deplina Lui cunoaștere și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăția slavei moștenirii Lui în cei sfinți” (Efeseni 1, 17-18).

Această bogăție a slavei lui Dumnezeu a moștenit-o Cuviosul Părintele nostru Teodosie Chinoviarhul cel prăznuit astăzi. Iar bogăția aceasta, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, este „slava negrăită a lui Dumnezeu”. De aceea se întrebă: „Ce cuvânt va putea să descrie acea slavă a lui Dumnezeu?”.

Această bogăție a slavei lui Dumnezeu o deține, ca o moștenire, Hristos în Biserica Sa, prin intermediul Sfinților Lui, după cum arată psalmistul: „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Lui” (Psalmul 67, 36).

Pe Sfântul lui Dumnezeu Teodosie cel mare să-l rugăm, iubiții mei frați, să se roage, împreună cu Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria, Soarelui înțelegător al Dreptății, Care a venit la Iordan să Se boteze de către Ioan, să ne lumineze pe noi și toată lumea. Amin. La mulți ani!

După Sfânta Liturghie, restauratorul Mănăstirii, vârstnicul Egumen Ierotei a oferit o tratație sinodiei patriarhale.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL SFINȚILOR GHEORGHE ȘI IOAN HOZEVIȚII

Sâmbătă, 8/21 ianuarie 2023, pomenirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozevitul a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire Hozeva, situată pe malul stâng al pârâului Horrath, în cursul său din Ierihon.

În această zi, Biserica pomenește faptul că Sfântul Ioan a venit la Sfânta Mănăstire Hozeva, după ce a renunțat la episcopia sa din Cezareea, și a devenit un pol de atracție duhovnicească, iar Sfântul Gheorghe a venit de la Lefkara din Cipru și a renovat Mănăstirea după invazia persană din anul 614 d.Hr.

Amintirea acestor sfinți bărbați a fost cinstită cu o priveghere de toată noaptea, după ce a fost prefațată de către Arhimandritul Constantin, egumenul mănăstirii, cu următoarea alocuțiune adresată Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil:

„Bucurați-vă, dreptare ale adâncii smerenii,

Bucurați-vă, chipuri ale strălucitei întregii-înțelepciuni”,

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Împreună cu cinstita voastră Sinodie,

Ne-am adunat încă o dată pentru a săvârși pomenirea de fiecare an a celor doi Sfinți Ctitori ai străvechii Lavre Hozeva, Gheorghe și Ioan și, în ziua următoare, a celor trei mii de Cuvioși Mucenici Hozeviți.

Virtuțile lor, nenumărate! Pe baza învățăturii pline de înțelesuri și de o mare înălțime duhovnicească a Sfântului Părintelui nostru Gheorghe, o virtute este mai presus decât toate celelalte: Sfânta smerenie!

În învățăturile „Despre mândrie” ale Sfântului adresate Monahilor hozeviți, citim:

„Fiilor, smerenia își găsește laudă în Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, Care S-a smerit până la moarte, și încă moarte de cruce. (...) Vă spun, fraților, că nu există nici elin, nici iudeu, nici samaritean care să aibă adevărată evlavie, blândețe și smerită cugetare și să nu fie iubit și preaiubit de Dumnezeu și de oameni. (...) Așadar, aceste virtuți să le dobândim: smerenia și evlavia. Nevoiți-vă dar, fraților, să vă sprijiniți unii pe alții cu smerenie”.

Acestea îi învăța pe hozeviți Sfântul Părintele nostru Gheorghe și nu îi învăța numai, ci le și făptuia!

Amândoi Sfinții, Ioan și Gheorghe, erau stăpâniți nu numai de smerenie ci, mai ales, de adâncă și adevărată smerită cugetare. Diferența dintre acestea o arată Cuviosul Părintele nostru Nichita Stithatul în a doua sutime a capitoalelor lui:

„Smerenia se dobândește prin orice rea pătimire și prin ostenelile cele din afară ale virtuții. (...) Smerita cugetare însă este ceva dumnezeiesc și ceresc și se naște prin venirea Sfântului Duh” (Filocalia, vol. IV, pp. 86, 87, 1987).

Această smerită cugetare care înalță, care – vai! – lipsește cu desăvârșire în zilele noastre, vă rog, Preafericite Părinte

și Stăpâne, rugați-vă să o dobândim toți. Și să pășim în viață cu cuget umil, în legătura dragostei Domnului. Amin.”

Apoi a urmat privegherea de toată noaptea, oficiată de Preafericirea Sa, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei, Isidor al Hierapolei, ieromonahi aghiotași, printre care Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, ieromonahul Hozevit Chrysogonos, răspunsurile la strană fiind date de domnul Stavros Christos, psalt la Biserica Sfânta Paraskevi din Attica, de domnul Papadimitriou Nikolaos, protopsalt la Sfânta Biserică Sfânta Kyriaki din Pyrgos Elia, domnul Stavros Ioannou, protopsalt la Sfânta Biserică Sfântul Dimitrie din Tripoli, domnul Theotokatos Nikolaos, lampadar la Sf. Biserică a Sfântului Prooroc Ilie a Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, domni Kamtsios Elias și Panagiotis, protopsalt și lampadar la paraclisul Sfinților Apostoli din Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, alături de călugării Mănăstirii. La slujbă au participat numeroase persoane pentru prima dată după ultima pandemie de covid-19.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut predica solemnă, după cum urmează:

„Și am zis: Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt” (Psalmul 76, 11), exclamă Psalmistul.

Iubiți Sfințiți Părinți și frați în Hristos,

Harul mântuitor al Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos ce s-a arătat în apele Iordanului ne-a adunat pe toți în această sfântă Mănăstire Hozeva ca să cinstim pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Gheorghe Hozevitul.

Acesta, din copilărie fiind aprins de dorul pentru viața singuratică și ascetică, la care s-a retras după ce i-a slujit pe bătrânii săi părinți până la moartea acestora, a părăsit patria sa natală, insula Cipru, venind la Locurile Sfinte.

Aici l-a primit fratele său, Monahul Iraklidis, care l-a adus în această Mănăstire de obște Hozeva, vestită pentru asprimea ei și pentru monahii ei cuvioși.

Să-l ascultăm pe inmograful care spune: „Nici lungimea căii, nici nevoile locurilor nu au putut, Cuvioase, să slăbească fierbințeala călătoriei tale către Dumnezeu, că și acolo sosind și veselindu-te de locurile unde au călcat picioarele Dumnezeului nostru, nicicum nu te-ai lenevit a ajunge și către Sionul cel ceresc, prin sihăstrie și prin ostenelile tale”.

Într-adevăr, „fierbințeala călătoriei către Dumnezeu” a Cuviosului Gheorghe o confirmă cuvintele lui David: „Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este” (Psalmul 118, 174), precum și aspra sa nevoință în această Lavră. „Năvălirile vrăjmașului diavol nu au zdruncinat cetatea sufletului tău”, spune inmograful. Și aceasta pentru că fericitul Gheorghe avea drept pildă de urmat pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, potrivit îndemnului dumnezeiescului Pavel: „Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți, și umblați întru iubire, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu întru miros cu bună mireasmă” (Efeseni 5, 1-2).

Explicând aceste cuvinte ale lui Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Vezi că a pătimi pentru vrăjmași este miros cu bună mireasmă și jertfă bine primită. Iar dacă mori, vei fi jertfă. Aceasta înseamnă a-L urma pe Dumnezeu”.

Urmarea lui Dumnezeu, adică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu este altceva decât schimbarea dreptei Celui Preaînalt Care „S-a făcut ca noi și spre mai bine ne-a schimbat”, după cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei, adăugând: „și tot cel care se întoarce de la răutate și stăruie în virtute și propășește, să spună: «Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt – a spori mereu spre mai bine prin lucrările bune credințe». Cel care propășește în virtute, nu are vreo clipă când nu se

schimbă. Se spune și despre Cel Unul Născut că Se schimbă pentru că, prin pogorârea firii dumnezeiești, S-a schimbat luând chipul nostru, nu prin lepădarea firii dumnezeiești, ci prin asumare”.

Această schimbare după Hristos a săvârșit-o și Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, „stăruind și propășind în virtute prin lucrările dreptei credințe”. Trebuie menționat faptul că Sfântul Gheorghe, ca un alt Pavel, viețuia pe pământ ca un înger fără de trup, slăvindu-L neîncetat pe Dumnezeu în Treime și primind dumnezeiasca Lui strălucire.

Cuviosul Gheorghe, făcându-se vas al Harului luminător al Sfântului Duh și urmând Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul care a propovăduit pocăința în pustia Iordanului, striga și binevestea, prin gura Psalmistului, măririle și adevărul mântuitor al lui Hristos, Cel Ce S-a botezat în Iordan, zicând: „Doamne, Tu ai cunoscut. Dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea, adevărul Tău și mântuirea ta am spus. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău în adunare mare” (Psalmul 39, 12-14).

Martori nemincinoși ai acestui fapt s-au arătat mulțimea Monahilor care s-au nevoit în această Sfântă Mănăstire Hozeva, între care Sfântul Ioan care a fost Episcop al Cezareei Palestinei și Sfântul Ioan cel Nou din România ale cărui Moaște nestricate și înmiresmate aflate înaintea ochilor noștri vestesc Învierea Dumnezeului și Mântuitorului nostru, dar și învierea noastră în Hristos. „Căci, dacă am fost altoiți pe El, prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 5), propovăduiește înțeleptul Pavel.

Noi, iubiții mei frați și cuvioși Monahi, care în această sfințită Lavră vă nevoiți, să-l rugăm pe înțeleptul Gheorghe, care stă înaintea lui Dumnezeu, să dăruiască celor care îl cinstesc luminarea Sfântului Duh, Care în chip de porumbel S-a arătat în Iordan, și împărtășirea celor dumnezeiești.

Împreună cu imnograful să zicem: „Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi, credincioșii, cu un gând, întru laude Îl slăvim”.

Amin. La mulți ani cu pace și binecuvântați!”

După Apolisul Privegherii, restauratorul și reorganizatorul Mănăstirii, Părintele Egumen Arhimandritul Constantin, a oferit masa de sărbătoare.

Binecuvântându-i pe toți, Preafericirea sa a urcat drumul în vehiculul Mănăstirii, iar apoi, urcându-se în mașina sa, s-a întors la Ierusalim.

Din partea Secretariatului General

TĂIEREA VASILOPITEI LA PATRIARHIE

În seara zilei de vineri, 31 decembrie 2022/13 ianuarie 2023, în ajunul Anului Nou, a avut loc în sala Patriarhiei tăierea prăjiturii de Anul Nou (Vasilopita), în prezența Părinților aghiotafiți, a Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, a comunității grecești din Ierusalim, a administratorilor Catedralei Sfântul Iacob Ruda Domnului, a membrilor comunității noastre de limbă arabă și a pelerinilor.

Cu această ocazie, IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil a ținut următoarea predică:

„Și a zis Dumnezeu: „Să fie luminători pe tăria cerului, ca să

lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte, și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii” (Facerea 1, 14), spune Sfânta Scriptură.

Sfânta noastră Biserică, aducându-ne astăzi îndoită sărbătoare, a Tăierii împrejur a Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a pomenirii celui între Sfinți Părintele nostru Vasile cel Mare, ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt al străvechii noastre Patriarhii ca să aducem slavă și mulțumire lui Dumnezeu cel în Sfânta Treime la intrarea în Noul An. De asemenea, și pentru a săvârși obiceiul tăierii, în cinstea Sfântului Vasile, a prăjiturii care îi poartă numele.

Dumnezeu Tatăl a pus anii și vremurile întru stăpânirea Sa (cf. Fapte 1, 7), după cum spune Domnul. Explicând aceste cuvinte ale Domnului, Sfântul Grigorie al Nissei spune: „Tatăl a pus anii întru stăpânirea Sa și, prin ani, înțelegem că sunt sub stăpânirea Tatălui și toate cele care se petrec în timp”. Iar Sfântul Atanasie cel Mare subliniază: „Despre ceasul când se vor sfârși toate, Hristos, ca și Cuvânt, știe, dar ca om nu știe. Căci al omului este să nu știe, și mai ales acestea”. Iar potrivit Sfântului Chiril al Alexandriei: „Domnul învață că nu trebuie să iscodim cele cu totul negrăite și în Dumnezeu ascunse”.

Într-adevăr, este cu neputință pentru mintea omenească să cuprindă înțelesul timpului și succesiunea lui fără a se raporta la Creatorul lui, la Dumnezeu Tatăl, după cum învață dumnezeiescul Pavel: „Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute (...). Toate s-au făcut prin El și pentru El” (Coloseni 1, 16). De aceea și Marele Vasile spune: „Când trebuia ca lumea aceasta să fie adusă la ființă, (...) dimpreună cu lumea (...) s-a așezat calea timpului care permanent curge și nu se oprește nicăieri. Nu este timpul în așa fel încât trecutul s-a arătat, viitorul nu este încă de față, iar prezentul scapă simțurilor mai înainte de a fi cunoscut?”.

Calea timpului, ivirea lui împreună cu lumea, dar și succesiunea lui, arată drumul istoriei omului în lume, dar și al nașterii lui din nou în Duhul Sfânt, adică al istoriei lui biblice. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima (...) și să vestesc anul plăcut Domnului” (Isaia 61, 1-2; Luca 4, 18-19), spune Domnul.

Anul Domnului nu este altul decât acesta în care Iisus Hristos, „ne-a mântuit prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt pe care le-a vărsat peste noi din belșug” (Tit 3, 5-6). Să-l ascultăm și pe Sfântul Chiril al Alexandriei care spune: „Anul plăcut este fără îndoială acela în care am primit rudenia cu El, spălându-ne păcatul prin Sfântul Botez și făcând-ne părtași firii Lui dumnezeiești prin împărtășirea Duhului Sfânt (...) ceea ce și preaînțeleptul Pavel a vestit spunând: „Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2).

Biserica, fiind trupul teandric al lui Hristos, Care „nu este din lumea aceasta” (Ioan 8,23), sărbătorește schimbarea anului, nu lumește, ci creștinește. Și aceasta pentru că Hristos este Domnul timpului, care se desparte în prezent, trecut și viitor și se numără în ani. „Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel Ce este, Cel Ce era și Cel Ce vine, Atotțiitorul” (Apocalipsa 1, 8), potrivit mărturiei Sfântului Ioan Teologul.

Cu alte cuvinte, înțelegerea, după cugetul omului, a anului celui vechi care a trecut și a celui nou care vine este cu putință numai în Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, Iisus Hristos, pentru că, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel, „dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5, 17). Părtași ai acestei înnoiri în Hristos ne facem prin lucrarea liturgică și euharistică a Bisericii, unde anul devine timp.

Hristos ne-a dăruit anul care devine timp în Biserica Lui, ca să ne curățim sufletul și trupul de toată întinăciunea și să ne facem iubiți lui Dumnezeu, după cum îndeamnă Apostolul Varnava în epistola sa: „Trebuie să cercetăm mult timp cele prezente căutând cele ce ne pot mântui. Să fugim deci deplin de toate faptele fărădelegii, ca să nu ne biruiască faptele fărădelegii, și să urâm înșelarea vremii de acum, ca să iubim cele ce au să fie”.

Aceste cuvinte de Dumnezeu insuflate ale Apostolului Barnaba îi cheamă pe toți cei care, potrivit Marelui Vasile, iubesc „frumusețea mult dorită, izvorul vieții, lumina înțelegătoare și înțelepciunea neapropiată”, în vremea aceasta a schimbării anului, în vremea apostaziei care începe să se ivească și a fărădelegii, ca să ne gândim la greșelile noastre pentru care Domnul nostru Iisus Hristos „S-a dat și a înviat pentru îndreptarea noastră” (Romani 4, 25). „Nimeni să nu vă amăgească. Cel ce săvârșește dreptatea este drept, precum Acela drept este” (1 Ioan 3, 7), îndeamnă Sfântul Ioan Evanghelistul.

Întâmpinând răsăritul noului an, celui în Hristos cel întrupat din curatele sângeuri ale preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria, să-l rugăm pe marele Ierarh al Capadociei, Sfântul Vasile, arătătorul celor cerești, care a împodobit obiceiurile oamenilor, să se roage Celui tăiat împrejur în trupul Său, Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru sufletele noastre, pentru pacea întregii lumi și mai cu seamă a mult-încercatei noastre regiuni a Orientului Mijlociu și pentru încetarea schismelor și restabilirea unității Bisericii Ortodoxe cea Una Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

Împreună cu imnograful să zicem: „Dumnezeule al dumnezeilor și Doamne, Firea cea în trei Ipostasuri, Cel Ce ești neapropiat, pururea veșnic, nezidit, Făcătorule al tuturor, Atotputernice, la Tine cădem toți și pe Tine Te rugăm ca un bun, acest an de acum binecuvântându-l, păzește în pace Biserica Ta, cinstita

noastră Obște Aghiotafită, pe bine-credincioșii Creștini, Sfânta Cetate a Ierusalimului și bine-credinciosul neam al Elinilor Ortodocși. Amin.

Noul An 2023 să fie prielnic, fericit, binecuvântat și cu pace. La mulți ani!”

Apoi, în timp ce se cântau troparul Tăierii împrejur a Domnului și al Sfântului Vasile, Preafericirea Sa a tăiat vasilopita și a împărțit bucăți pelerinilor, urându-le: „La mulți și fericiți ani”, iar elevii au cântat colinde de Anul Nou în sală și mai apoi la chiliile Părinților aghiotafiți.

Din partea Secretariatului-General

VIZITELE BISERICILOR CREȘTINE DIN IERUSALIM CU OCAZIA CRĂCIUNULUI

Luni, 27 decembrie 2022/9 ianuarie 2023, au avut loc vizitele Bisericilor creștine din Ierusalim, cu ocazia sărbătorii noastre de Crăciun.

În primul rând, Patriarhia a fost vizitată de Fraternitatea Franciscanilor, sub conducerea Starețului său Custode, părintele Francisco Paton, care l-a felicitat pe Părintele nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil cu ocazia Sărbătorii Crăciunului și i-a mulțumit pentru cooperarea comună în vederea depășirii problemelor cu care se confruntă creștinii, cum ar fi la Poarta lui David, la Siloam, la Cimitirul Anglican și Protestant de pe colina Sfântului Sion

și, de asemenea, i-a mulțumit pentru scrisoarea de condoleanțe cu privire la fostul Papă Benedict al XVI-lea, care a decedat.

Preafericirea Sa a spus următoarele în limba engleză:

„Dragă Părinte Francesco,

Înaltpreasfințiile voastre,

Preasfințiile voastre,

Iubiți membri ai frățiilor noastre, dragi Părinți,

Hristos s-a născut!

Slăviți-L!

Vă mulțumim, dragă Părinte Francesco, și Frăției voastre pentru urările binevoitoare, în timp ce prăznuim sărbătoarea Nașterii Logosului Întrupat, Domnul nostru Iisus Hristos. Acesta este întotdeauna un moment de mare bucurie, așa cum ne amintește imnograful:

Astăzi Hristos în Beteem se naște din Fecioară.

Astăzi cel fără de început Se începe și Cuvântul se întrupează.

Puterile cerurilor se bucură și pământul cu oamenii se veselește.

În această perioadă de sărbătoare, dorim să profităm de această ocazie pentru a ne exprima în mod oficial condoleanțele cu ocazia decesului Sanctității Sale Papa Benedict al XVI-lea. Ne amintim cu profund respect de vizita sa în Țara Sfântă în 2009 și de angajamentul său față de Biserică.

De asemenea, suntem astăzi conștienți de cooperarea voastră continuă la restaurarea Bisericii Sfântului Mormânt. Angajamentul nostru reciproc față de acest proiect crucial de

cooperare între cele două Frății rămâne un semn puternic de nădejde pentru lumea Evangheliei pe care o împărtășim și dorim să vă exprimăm recunoștința noastră pentru acest efort comun. Restaurarea va face din Biserica Sfântului Mormânt un loc de pelerinaj durabil pentru generațiile viitoare.

Această perioadă festivă a Nașterii Domnului ne amintește că suntem oameni ai rugăciunii și nădejdi. Nădejdea noastră este în Cuvântul întrupat, care a unit pământul și cerul și care ne adună într-un destin comun. Iar noi rămânem în viața Cuvântului întrupat atâta timp cât rămânem o comunitate de rugăciune. Rugăciunea trebuie să cuprindă întotdeauna tot ceea ce spunem și facem, deoarece rugăciunea este sursa forței care ne permite să trăim valorile credinței noastre. Rugăciunea ne permite să rezistăm influențelor seculare și politice și să rămânem concentrați asupra Evangheliei, care este fundamentul adevăratei păci, al justiției și al reconcilierii.

Ne bucurăm împreună cu dumneavoastră și cu Frăția voastră, dragă Părinte Francesco, în această perioadă plină de bucurie a Crăciunului. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe dumneavoastră și comunitățile încredințate grijii voastre pastorale, iar lumina Logosului Întrupat să strălucească în inimile și mințile noastre.

Vă dorim un Crăciun fericit și un An Nou liniștit.

Vă mulțumim!"

Ulterior, toate celelalte comunități creștine au vizitat Patriarhia, Patriarhia Latină de la Ierusalim, sub conducerea patriarhului latin Pierre Battista Pizzaballa, Bisericile pre-calcedoniene, coptii, sirienii și etiopienii, luteranii și anglicanii.

Întâi-stătătorul fiecărei Biserici s-a rugat pentru pace în perioada Crăciunului și pentru continuarea activității de rezolvare a problemelor creștinilor din Țara Sfântă.

Ca răspuns, Preafericirea Sa a spus următoarele, în limba engleză:

“Iubiți conducători ai Bisericii,

Excelențele Voastre,

Înaltpreasfinții Voastre, Preasfinții Voastre,

Dragi Părinți,

Frați și surori,

Hristos s-a născut!

Să-l slăvim!

Vă urăm bun venit în Patriarhia noastră și vă mulțumim pentru expresiile voastre călduroase de salut, cu ocazia sărbătorii Nașterii Cuvântului Întrupat, a Domnului nostru Iisus Hristos. După cum proclamă Biserica:

Cerul și pământul astăzi s-au împreunat, născându-Se Hristos. Astăzi Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit.

Mesajul Crăciunului este mesajul că, prin întruparea sa, Logosul veșnic a unit pământul și cerul, pentru ca noi să putem trăi valorile Bunevestiri a Evangheliei. Mesajul Crăciunului nu este, în mod categoric, un mesaj de discordie, de violență sau de dezbinare. Este mesajul biruinței iubirii și a compasiunii, care este temeiul păcii, al concordiei și al armoniei. Așa cum ne amintește Sfântul Pavel, tot ceea ce facem fără iubire nu valorează nimic (cf. 1 Cor.13,1-3). Noi, creștinii, ne angajăm pe această cale a iubirii.

De asemenea, încercăm să arătăm, în viața noastră comună, că Nașterea Domnului nu este un basm frumos de demult sau un eveniment cultural înconjurat de o mulțime de activități sociale și comerciale. Crăciunul este revelația însăși a Logosului, a Cuvântului, care a fost de la început, prin care,

aşa cum declară Crezul, toate s-au făcut. Să păstrăm acest mesaj al tainei Logosului întrupat în centrul misiunii noastre.

Aici îşi găsesc ancorarea unitatea noastră şi scopul nostru comun. Şi pentru că unirea şi scopul nostru comun sunt ancorate în taina întrupării, ele s-au dovedit a fi eficiente. Prezenţa creştină în Țara Sfântă de-a lungul veacurilor a fost o forţă de stabilitate care a lucrat pentru a preveni actele de extremism, iar conlucrarea noastră ca lideri spirituali este o mărturie vie a acestui lucru

În acelaşi spirit, ne opunem împreună profanării oribile şi lipsite de sens a locurilor sacre, cum a fost vandalizarea cimitirului anglican de pe Muntele Zion acum câteva zile, săvârşită de presupuşi radicali al căror scop este să distrugă ţesătura peisajului nostru multicultural, multietnic şi multireligios. Acest vandalism, care are loc în timpul acestui anotimp festiv, nu este un accident. Toate bisericile noastre au suferit astfel de jigniri, care sunt în creştere, şi condamnăm toate actele de vandalism religios, indiferent de sursa lor, care au ca scop doar intimidarea, insultarea şi inhibarea vieţii noastre împreună. Şi profităm de această ocazie pentru a ne exprima sprijinul faţă de fratele nostru, Arhiepiscopul Hosam, şi faţă de Biserica Anglicană locală. De asemenea, dorim să transmitem aprecierea noastră Arhiepiscopului de Canterbury pentru preocuparea sa reală faţă de situaţia noastră dificilă de aici.

Sărbătoarea noastră de Crăciun este o sărbătoare a doxologiei şi a rugăciunii. De aceea, sarcina noastră este, în primul rând, să rămânem o comunitate de rugăciune nu doar pentru noi înşine, ci şi pentru întreaga familie umană. Este exact ceea ce am făcut în sărbătoarea noastră la Biserica Naşterii Domnului, unde vin pelerini pe tot parcursul anului şi care este ea însăşi un loc de rugăciune pentru întreaga lume. Acest Oraş Sfânt, Locurile Sfinte şi iubita noastră Țară Sfântă sunt marea arenă de rugăciune, atât pentru oamenii credincioşi

individuali, cât și pentru Biserici. Aici, rugăciunea s-a infiltrat chiar și în pietre și aici nenumărați oameni au fost mișcați să se roage. Rămânând o comunitate de rugăciune, rămânem ancorați în misterul divin al Nașterii Domnului nostru și în valorile spirituale ale Evangheliei sale.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi și comunitățile pe care le slujiți și le păstoriți, iar lumina Soarelui Dreptății care strălucește din Peștera Sfântă din Betleem să ne lumineze inimile și mințile.

Vă dorim tuturor un Crăciun fericit și un An Nou binecuvântat.

Vă mulțumim.”

Apoi, Preafericitul Arhiepiscop Teodosie al Sevastiei, în calitate de reprezentant al Patriarhiei, le-a întors vizita sirienilor, coptilor și etiopienilor.

Din partea Secretariatului-General

DUMINICA SFINȚILOR STRĂMOȘI ȘI A SFÂNTULUI SPIRIDON LA PATRIARHIE

Duminică, 12/25 decembrie 2022, Patriarhia a prăznuit, după tipic, sărbătoarea Sfinților Strămoși și a Sfântului Părintelui nostru Spiridon Făcătorul de Minuni, Episcop al Trimitundei.

În timpul sărbătorii Sfinților Strămoși, prăznuită în prima duminică după 11 decembrie, Biserica îi pomenește și îi cinstește pe înaintașii lui Hristos în trup înainte și după Lege, care au fost plăcuți lui Dumnezeu, adică pe Adam Înaintemergătorul, Enoh și Noe, Avraam, Isaac, Iacov și cei doisprezece Patriarhi, Moise, David și Daniel și cei trei Copii, Zaharia și Ioan Înaintemergătorul și mulți alții.

Cu acest prilej, în Biserica Sfinților Strămoși din Satul Păstorilor / Beit Sahour a avut loc o Sfântă Liturghie condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Mitropolit Isihie al Capitoliadei, Arhiepiscopii Aristarh al Constantinei, și Metodie al Taborului, Mitropolitul Ioachim al Hellenopolei, Arhimandritul Nectarie, părintele Kamarasis, și Părintele egumen de la Beit Jala și Beit Sahour, Arhimandritul Ignatie, Preoții acestei comunități, Pr. Issa, P. Savvas, P. Ioannis și P. Georgios. Răspunsurile la strană au fost date de corul bizantin al comunității, la slujbă participând toți credincioșii acestei parohii, consulul general al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și primarul orașului, domnul Haik.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică în fața celor prezenți:

„Nu se poate spune neamul lui Hristos după dumnezeire, dar se arată genealogia lui după umanitate, fiind urmaș al oamenilor și făcându-Se și Fiu al omului ca să-l mântuiască pe om”, spune Sfântul Grigorie Palama.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt din Satul Păstorilor unde Îngerul Domnului ne-a vestit nouă oamenilor bucurie mare și unde „deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și

zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 10-14), ca să prăznuim euharistic pomenirea Strămoșilor după trup ai Domnului nostru Iisus Hristos celor dinaintea de Legea mozaică și a celor de sub Lege și, mai ales, a patriarhului Avraam care a fost cel dintâi căruia i s-a dat făgăduința, căruia Dumnezeu i-a spus: „Se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului” (Facerea 12, 3).

Cu adevărat, lui Avraam, după cum spune Sfânta Scriptură, i s-a dat făgăduința, adică promisiunea că, de vreme ce a ascultat de porunca lui Dumnezeu, prin Unul dintre urmașii lui, prin Hristos, se vor binecuvânta toate popoarele pământului: „Se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu” (Facerea 22, 18). Și, potrivit psalmistului: „Numele lui va dăinui pe vecie; cât va fi soarele va fi pomenit numele lui. Se vor binecuvânta întru el toate semințiile pământului, toate neamurile îl vor ferici pe el” (Psalmul 71,17). Iar pământul făgăduinței nu este altul decât pământul binecuvântatei Palestine și, mai exact, al cetății Betleem unde, potrivit mărturiei nemincinoase a Evanghelistului Luca, „ni s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David” (Luca 2,11).

Sfânta biserică a lui Hristos cinstește pomenirea Sfinților Strămoși pentru a arăta, prin gura Apostolului Petru, că „noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui, nu luându-ne după basme meșteșugite, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri” (2 Petru 1, 16).

Această slavă a puterii și venirii în istoria oamenilor a Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu, după Tată, și a Fiului Omului, după Mamă, o pomenesc Strămoșii în general și Proorocii în special.

Întruparea lui Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos, din curatele sângiuri ale pururea Fecioarei Maria, din Duhul Sfânt, constituie un eveniment universal și incontestabil,

mărturisit de istoria sfântă și de cea laică. În același timp constituie și o mare taină ce nu poate fi înțeleasă de mintea omenească, adică de rațiunea omului. „Cu adevărat, mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat într-o slavă” (1 Timotei 3, 16), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Sfântul Grigorie Palama, referindu-se la această mare taină a dreptei credințe, a dumnezeieștii iconomii, se întreabă: „Cum se va putea spune genealogia Celui Care era la început și era la Dumnezeu, era Dumnezeu și era Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu (Cf. Ioan 1,1) și nici Tată nu avea mai înainte de El și avea împreună cu Tatăl nume «mai presus de orice nume» (Filipeni 2, 9) și de orice cuvânt?”

Într-adevăr, iubiții mei frați, genealogia lui Iisus Hristos se poate spune după firea Sa omenească, adică după umanitatea pe care a luat-o asupra Sa pentru mântuirea noastră a oamenilor pentru că „v-a ales Dumnezeu dintru început, spre mântuire, întru sfințirea Duhului și întru credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2, 13), spune înțeleptul Pavel.

Potrivit comentatorului Zigavinos, Dumnezeu Cuvântul, făcându-Se om, nu S-a ferit de „ocara noastră”, adică nu a disprețuit unele neputințe omenești care nu sunt păcătoase. A luat asupra Sa toată firea omenească, afară de păcatul ei. „Căci de aceea a venit Hristos, nu ca să evite însușirile noastre de ocară, ci ca să le primească și să le înlăture prin virtuțile Lui. Căci a venit ca doctor, nu ca judecător”.

În ceea ce privește firea dumnezeiască, adică dumnezeirea lui Iisus Hristos, ea este neapropiată și de neînțeles. „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,18), învață Evanghelistul Ioan. „Dumnezeu singur are nemurire și locuiește într-o lumină neapropiată; pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă” (1

Timotei 6,16), spune marele Pavel. „Nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască” (Ieșirea 33,20), spune Domnul. În viața viitoare, însă, cei desăvârșiți Îl vor vedea. „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5,8), spune iar Domnul.

La aceasta suntem chemați și noi, iubiții mei frați, să curățim inimile noastre și cu vrednicie să ne apropiem și să ne închinăm lui Hristos Care S-a născut, Care „a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata” (Luca 14,17), după cum auzim în pericopa evanghelică citită astăzi.

Explicând aceste cuvinte de mai sus, Sfântul Chiril al Alexandriei spune: „Dumnezeu și Tatăl a pregătit în Hristos pentru cei de pe pământ cele bune ale Lui dăruite lumii, izbăvirea de păcate, părăsirea Duhului Sfânt, mărirea înfierii, Împărăția cerurilor”. Sfântul Apostol Pavel spune: „Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni 4, 4-5).

Să-l ascultăm și pe imnograf care spune: „Dumnezeu fiind păcii, Tatăl îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace, L-ai trimis nouă; deci, povățuiți fiind la lumina cunoștinței de Dumnezeu, de noapte mâncând, Te slăvim pe Tine Iubitorule de oameni”.

Pe acest Înger al Sfatului celui mare al lui Dumnezeu Tatăl, Lumina cunoștinței de Dumnezeu (Cf. Efeseni 2,14), pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe Care mai dinainte L-au pregătit Strămoșii și mai dinainte L-au vestit Proorocii, să ne grăbim și noi să-L întâmpinăm cu pocăință pentru ca, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu Maria și ale Sfântului Părintelui nostru Spiridon făcătorul de minuni cel prăznuit astăzi, să dobândim renașterea noastră duhovnicească și înnoirea trupească. Amin. La mulți ani și Crăciun binecuvântat!

A urmat parada Trupelor de Cercetași și tratația la stăreție unde Preafericirea sa a rostit iar o cuvântare, prin intermediul părintelui Issa Musleh parohul Bisericii:

„Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună” (psalmul 132,1), exclamă Psalmistul.

Stimate d-le Primar,

D-le Președinte și cinstiți membrii ai Consiliului Bisericesc,

Sfințiți Părinți și frați,

Domnilor și doamnelor,

Iubiți frați în Hristos,

Praznicul de astăzi al Sfinților Strămoși este premergător marelui Praznic al Nașterii Domnului.

Acest eveniment cu adevărat bucuros și universal al Nașterii Domnului a fost umbrat la un moment dat de moartea tragică și neașteptată a doi copii nevinovați, ca niște îngeri, frați a cetății biblice a Păstorilor. Psalmistul spune: „Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; așa va înflori” (Psalmul 102,15), iar Domnul nostru Iisus Hristos spune: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11,25-26).

Nașterea lui Hristos se referă la renașterea noastră a celor ce credem și în Învierea Lui, care constituie o garanție sigură a faptului că nădejdea noastră nu va fi știrbită, ci vom învia și noi, după cum propovăduiește Apostolul Petru: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi” (1 Petru 1,3-4).

Aceasta înseamnă că Biserica lui Hristos și, mai ales, Biserica Elino-Ortodoxă a Ierusalimului constituie chivotul fizic și duhovnicesc care de-a lungul veacurilor a păzit și continuă să păzească obștea Creștină din Orientul Mijlociu în general și din Țara Sfântă în particular. Criza politică și socială creată de regimul de ocupație și consecințele acestei crize, incertitudinea și impasul sunt suficiente pentru a demonstra că Patriarhia Greco-Ortodoxă a Ierusalimului este singurul garant nu numai pentru identitatea religioasă, ci și pentru cea culturală a Creștinilor care trăiesc în această regiune.

În acest context trebuie menționat faptul că Patriarhia noastră a cărei jurisdicție bisericească și duhovnicească cuprinde statul Palestina, Fâșia Gaza, Regatul Hașemit al Iordaniei, Emiratul Qatar și statul Israel, constituie un punct de referință, „unitatea Duhului credincioșilor Creștini, întru legătura păcii, un trup și un duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre” (CF. Efeseni 4,3-1), potrivit dumnezeiescului Pavel.

Vrem să vă asigurăm, iubiții mei frați, că Patriarhia Ierusalimului nu a încetat niciodată să se îngrijească atât de ocrotirea Sfintelor Lăcașuri și de slujbele săvârșite în ele, cât și de nevoile variate ale evlavioșilor ei credincioși. „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide” (Matei 7,7), spune Domnul. „Dar toate să se facă cu cuviință și după rânduială” (1 Corinteni 14,40), îndeamnă Apostolul Pavel.

În final, urăm Crăciun binecuvântat tuturor, precum și mult încercaților părinți ai iubiților fii care în chip nefericit și nedrept au adormit în Domnul, transmițându-le adânci condoleanțe și asigurându-i că „dacă un mădular suferă, toate măduarele suferă împreună” (1 Corinteni 12, 26). Domnul Dumnezeu să odihnească în sânurile Sale părintești pe pruncii care ca niște îngeri s-au mutat din viața aceasta. Amin.

La amiază s-a oferit masa.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU SAVA CEL SFÎNȚIT LA PATRIARHIE

Duminică, 5/18 decembrie 2022, sărbătoarea Sfântului Părintelui nostru Sava a fost prăznuită în Sfânta Mănăstire care îi poartă numele, pe care el însuși a întemeiat-o pe malul drept al pârâului Cedrilor care coboară spre direcția Mării Moarte.

La această sărbătoare, Biserica Ierusalimului pomenește din nou faptul că Sfântul Sava a venit din locul său de naștere, Mutalaski din Capadocia, în Țara Sfântă în anul 456, la vârsta de 18 ani.

La început, a studiat cu Eftimie cel Mare și Avva Teodosie timp de douăzeci de ani și apoi a trăit o viață isihastă într-o peșteră situată vizavi de mănăstire, care s-a păstrat până în ziua de azi.

Distins prin ascultare, smerenie și devotat tuturor virtuților, a fost chemat de călugării din deșert și a întemeiat pentru ei Mănăstirea sa ca Lavra, adică o mănăstire pentru călugării care au sporit spre asceză, și a îndrumat spre dreapta stare monahală mii de călugări din această Mănăstire și din celelalte unsprezece Mănăstiri, pe care le-a întemeiat. Împreună cu Sfântul Teodosie Cenobiarhul, compatriotul și împreună-nevoitorul său, a devenit apărătorul

doctrinei Sinodului al IV-lea Ecumenic de la Calcedon din anul 451 d.Hr. despre sinergia celor două naturi, umană și divină, într-o singură persoană a lui Hristos, neconfundată și indivizibilă. De asemenea, în Sfânta sa Mănăstire au trăit mulți sfinți, cum ar fi Sfântul Ioan Damaschinul, Sfântul Ștefan de la Mănăstirea Sfântul Sava, Ioan Episcopul de Köln și alții.

În cinstea Sfântului Sava, prăznuirea a fost condusă de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori, ca protos, după rânduiala din acest an, pe IPS Mitropolit Ioachim al Helenoupolei, IPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Părintele duhovnic al Mănăstirii, Arhimandritul Evdochim, ieromonahii aghiotafiți, Arhimandritul Dionisie și diaconii, preoții de limbă arabă și Părintele Iosif. Răspunsurile la strană au fost date în limba greacă de către Ierodiaconul Simeon, ÎPS Arhiepiscop Aristovul al Madabei și Părintele Gheorghe din Sfânta Mitropolie de Elias și de un cor bizantin sub conducerea dirijorului de la Betleem, domnul Elias, în prezența Consulului General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, a călugărilor și pelerinilor și a membrilor turmei din Betleem, Beit Jala și Beit Sahour.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut următoarea predică:

„Sava, de Dumnezeu înțeleptite, stâlpul cel de foc al faptelor bune, farul cel luminos care îndrumi pe popoare din marea cea lumească la dumnezeiescul liman, cel ce dobori duhurile înșelăciunii, vasul cel curat al Duhului Sfânt, îndreptătorul călugărilor, cumpăna cea dreaptă a înfrânării, înălțimea cea strălucită a smereniei, șipotul care izvorăște noian de tămăduiri, roagă-te lui Hristos, pe Hristos îmblânzește-L, Cuvioase, să dăruiască Bisericii unire, pace și mare milă”, cântă imnograful Bisericii.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Sfânta Biserică a lui Hristos și, mai ales, Biserica Ierusalimului cinstește astăzi pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Sava cel Sfințit în Lavra care îi poartă numele.

Cuviosul Sava, lucrând cu sârguință virtutea încă din copilărie, s-a făcut vas și organ al darurilor Sfântului Duh. De aceea s-a arătat dascăl al Monahilor pustiei, culme a Cuvioșilor, împreună-vorbitor cu Îngerii și împreună-locuitor cu Dreptii. Numele lui s-a răspândit până la marginile lumii, după cum spune și Psalmistul: „Dreptii vor moșteni pământul și vor locui în veacul veacului pe el” (Psalmul 36, 29).

Părintele nostru Sava, mlădița Capadociei, venind în Țara Sfântă la o vârstă fragedă, i-a cunoscut pe marii dascăli ai pustiei, precum Teodosie Chinoviarhul, Teoctist, Gherasim și marele dascăl al pustiei Eftimie, de la care a învățat viețuirea asceților, făcându-se astfel astru duhovnicesc, strălucind în întreaga lume cu minunile, după cum mărturisesc și Moaștele sale nestricate și înmiresmate.

Dumnezeiescul Sava, primind în inimă lucrarea luminătoare a Sfântului Duh, nu numai că a lucrat pustiul cel neroditor cu curgerile lacrimilor sale, dar a fost și apărător al credinței Ortodoxe și al dogmelor formulate la cel de-al patrulea Sinod Ecumenic de la Calcedon, înaintea împăraților Anastasie și Iustinian cel Mare din Constantinopol. De aceea și inmograful, minunându-se, exclamă: „O, minune străină și înfricoșătoare! Limbă de lut și fire de țărână, trup de pământ au luat cunoștința înțelegătoare și fără materie [a Sfântului Duh]”.

De Dumnezeu cugetătorul Sava a primit luminarea Sfântului Duh, pentru că el nu cugeta la cele pământești, ci la viețuirea din ceruri, ascultându-l pe dumnezeiescul Pavel care spune: „Cât despre noi, cetatea noastră este în ceruri, de unde și așteptăm Mântuitor, pe Domnul Iisus Hristos, Care va schimba

la înfățișare trupul smereniei noastre ca să fie asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3, 20-21).

Trebuie menționat faptul că Sfântul Sava, ca egumen al Lavrei și păstor al oilor cuvântătoare, adică al monahilor, îi ocârmuia urmând viețuirea lui Pavel care „slujea Domnului cu toată smerenia și cu multe lacrimi și încercări care i s-au întâmplat” (Fapte 20, 19) prin uneltirile vrăjmașului diavol .

Biograful Cuviosului Părintelui nostru Sava, Chiril Schitopolitul, scrie despre el: „Luând putere de sus, lucra înfrânarea care alungă gândurile rele și taie îngreunarea somnului și, împreună cu înfrânarea, se ostenea trupește, amintindu-și de cântarea lui David către Dumnezeu: «Vezi smerenia mea și osteneala mea și-mi iartă toate păcatele mele» (Psalmul 24, 19). De aceea, cu toată sârguința și dorirea, își smerea sufletul cu nemâncarea, iar trupul îl îmblânzea prin osteneală și trudă. Și, având șaizeci sau șaptezeci de împreună-nevoitori în Mănăstire, i-a întrecut pe toți prin smerenie, ascultare și ostenelele pentru dreapta credință.

Din cele de mai sus se vede limpede că armele nevoinței, adică ale luptei duhovnicești a Părintelui nostru Sava, au fost ascultarea și smerenia. În cuvântul său despre ascultare, Sfântul Ioan Scărarul spune: „Ascultarea este mormânt al voii proprii și înviere a smereniei”. Hristos, de altfel, constituie principalul exemplu de smerenie, adică de lepădare de sine și ascultare, după cum propovăduiește și dumnezeiescul Pavel: „S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preaînălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2, 8-9).

Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu S-a aflat în chip de om de la Duhul Sfânt și din curatele sângiuri ale Fecioarei Maria, pentru mântuirea noastră, pentru ca noi să ne îndumnezeim, după cum spune marele Părinte al Bisericii Atanasie: „El S-a făcut om pentru ca noi să ne îndumnezeim și S-a arătat în trup

pentru ca noi să primim cunoașterea Tatălui celui nevăzut; El a răbdat ocările oamenilor pentru ca noi să moștenim nemurirea”.

Tocmai această nemurire în Hristos a moștenit-o și Părintele nostru Sava cel Sfințit prin smerenia și ascultarea lui față de voia lui Dumnezeu. „Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate și soră și mamă” (Matei 12,50), spune Domnul.

Cu adevărat, iubiții mei frați, Cuviosul Sava s-a arătat frate al Domnului nostru Iisus Hristos, având îndrăzneală către El. De aceea, împreună cu imnograful să strigăm: „Cuvioase Părinte, în tot pământul a ieșit vestirea faptelor tale; pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele demonilor le-ai pierdut, cetele îngerești le-ai ajuns, a căror viață fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Hristos Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre”.

Să-l rugăm deci pe Sava cel Sfințit și drept să ne ajute să străbatem calea binecuvântatului post al Nașterii Domnului și să ne învrednicim a ne închina nașterii fără de prihană din Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria în peștera de Dumnezeu primitoare din Betleem, Amin. Crăciun binecuvântat!

După Sfânta Liturghie, a fost oferită masa din partea Mănăstirii.

Dimineața, după ce i-a binecuvântat pe monahi, Preafericirea Sa s-a înapoiat în Ierusalim, trecând pe la Mănăstirea Cuviosului Teodosie.

Din partea Secretariatului General

PRAZNICUL SFÂNTULUI NICOLAE LA PATRIARHIE

Luni, 6/18 decembrie 2022, a fost sărbătorit de către Patriarhie praznicul Sfântului Părintelui nostru Nicolae, Episcop al Mirelor Lichiei.

În cadrul acestei sărbători, Biserica amintește că Sfântul Nicolae a fost episcopul Mirelor Lichiei care „a câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate” de-a lungul întregii sale vieți și, mai ales ca episcop al Mirelor Lichiei, a apărut „deoființa” Domnului nostru Iisus Hristos cu Tatăl, învrednicindu-se de darul lui Dumnezeu de a face minuni, prin care a ajutat pe mulți, mai ales pe marinari.

Sărbătoarea sa a fost prăznuită în orașul Beit Jala din apropiere, cu o primire călduroasă, însoțită de Corpul Cercetașilor și de autoritățile municipale palestiniene, și cu o Sfântă Liturghie oficiată de Părintele nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, avându-I drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei, Metodie al Taborului și Filumen al Pellei, Arhimandritul Porfirie și Părintele Kamarasis Nectarie, Preoții Yusef, Pavlos și George și Ierodiaconii Evloghie și Simeon. Răspunsurile la strană au fost date de corul bizantin local, în timp ce la slujbă au participat toți membrii comunității și consulul general al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras.

Preafericirea Sa a ținut următoarea predică în fața acestei adunări:

„Bcură-te, minte preasfințită, locașul cel curat al Treimii, stâlpul Bisericii, sprijinitorul credincioșilor, ajutorul celor vlăguți, steaua care cu strălucirile rugăciunilor celor bineprimite risipești totdeauna întunericul ispitelor și al necazurilor, Ierarhe Nicolae, limanul cel prealin, în care,

adăpostindu-se, se mântuiesc cei cuprinși de furtunile vieții, roagă pe Hristos să se dăruiască sufletelor noastre mare milă”, cântă imnograful Bisericii.

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Dumnezeiescul Har al Sfântului Duh, care l-a uns cu mirul cel dumnezeiesc pe Sfântul Nicolae Arhiepiscop al Mirelor Lichiei, ne-a adunat pe toți în acest loc sfânt al peregrinării lui, unde se află și Biserica ce îi poartă numele, ca să prăznuim cinstita sa pomenire.

Episcopul Mirelor Lichiei, Nicolae, a strălucit pe bolta Bisericii ca un luceafăr care a luminat prin virtuțile lui întreaga lume. De aceea a fost recunoscut ca „dreptar al credinței Ortodoxe, adică al învățăturii dogmatice despre dumnezeiasca taină a bunei-credințe formulată la Primul Sinod Ecumenic de la Niceea în 325 d.Hr. de către Sfinții Părinți ai Bisericii.

Trebuie menționat faptul că minunatul Nicolae, ca membru al acestui Sinod Ecumenic, a contribuit decisiv la stârpirea învățăturii eretice hulitoare a lui Arie, formulând învățătura corectă despre Sfânta Treime și despre Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după cum spune imnograful său:

„Cinstesc Treimea cea nezidită: pe Tatăl și pe Fiul, împreună cu Duhul, o singură Ființă, o Dumnezeire, o fire neîmpărțită după ființă, trei Ipostasuri pe Care le înțeleg după fețe și după Ipostas”. Și iar: „Cu ochiul minții mai dinainte văzând cele ce aveau să fie ai umplut de drepte dogme pe toți, vestindu-ne nouă pe Fiul de o ființă cu Tatăl și nebunia lui Arie ai pierdut-o, punând înaintea stâlp credinței Ortodoxe cinstitele tale fapte”.

Având gândul lui Hristos (Cf. 1 Corinteni 2, 16), Nicolae a

stârpit nebunia lui Arie, pentru că vorbea nu prin duhul lumii, adică prin înțelepciunea omenească, precum Arie, ci prin harul Sfântului Duh, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaștem cele dăruite nouă de Dumnezeu” (1 Corinteni 2, 12).

Iată deci, de ce Sfântul Nicolae a fost numit „dreptar al credinței și stâlp al Bisericii, dar și mare păstor”. Acesta, ca părinte duhovnicesc și păstor, nu căuta folosul lui, ci al celor mulți, ca să se mântuiască (Cf. 1 Corinteni 10, 33). De aceea s-a făcut „sprijinitorul credincioșilor și ajutorul celor vlăguți”. Dumnezeiescul Nicolae a fost recunoscut ca adevărat părinte, ascultând și împlinind îndemnul Apostolului Pavel care spune: „Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corinteni 11, 1). Desigur, Hristos este modelul pe care suntem toți chemați să Îl urmăm. Dacă suntem îndemnați să-i urmăm pe Sfinți sau pe Apostoli, aceasta se întâmplă deoarece mai înainte de noi Sfinții și Apostolii – ca și Pavel, care a primit „vedenii și descoperiri de la Domnul” (2 Corinteni 12, 1) – au urmat exemplul lui Hristos.

Cu alte cuvinte, Sfântul Nicolae a reunit toate darurile Sfântului Duh care l-au făcut învățător și părinte duhovnicesc al Bisericii. Acesta s-a hrănit cu „cuvintele credinței și ale bunei învățături” (1 Timotei 4, 6). De aceea și Sfântul Ignatie al Antiohiei considerând „episcopul ca chip al lui Hristos” și ascultând în Pilde: „Fiul meu, teme-te de Domnul și de rege” (Pilde 24, 21), povățuiește: „Iar eu spun: Cinstește-L pe Dumnezeu ca pricină a toate și Domn, iar pe episcop ca arhiereu care poartă chipul lui Dumnezeu; ca ocârmuitor poartă chipul lui Dumnezeu, iar ca ierurghisitor poartă chipul lui Hristos”.

Cu adevărat, iubiții mei frați, blândul episcop al Mirelor Lichiei s-a arătat adevărat Arhiereu al Bisericii, purtând într-însul chipul lui Dumnezeu, în ceea ce privește ocârmuirea Bisericii, și chipul lui Hristos în ceea ce privește slujirea

dumnezeieștilor Taine. „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc” (1 Corinteni 15, 49), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Explicând aceste cuvinte ale lui Pavel, Sfântul Metodie spune: „chipul celui pământesc pe care l-am purtat este «pământ ... și în pământ te vei întoarce», iar chipul celui ceresc este învierea din morți și nestricăciunea, pentru ca «precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi într-o înnoirea vieții»” (Romani 6, 4). „Iar viața nouă este viața cu virtuți”, spune Zigavinos.

Tocmai această viață nouă, adică viața în Hristos, a trăit-o și a învățat-o părintele nostru Nicolae, pentru care a și dobândit cununa nestricăciunii. Această viață nouă, adică viața cu virtuți, suntem chemați să o trăim și noi, ascultând glasul înțeleptului Pavel: „a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm într-o ele” (Efeseni 2, 10).

Cu alte cuvinte, noi, ca oameni, dar mai ales ca Creștini care ne-am născut din nou, suntem zidirea Lui care am fost creați ca să rămânem uniți cu Domnul nostru Iisus Hristos. De aceea și dumnezeiescul Pavel îndeamnă părintește: „Deci luați seama cu grijă, cum umblați, nu ca niște neînțelepți, ci ca cei înțelepți, răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt” (Efeseni 5, 15).

Iată, vremea binecuvântată a pregătirii noastre, prin post și fapte bune, pentru întâmpinarea în peștera inimilor noastre a lui Hristos cel născut din curatele sângeuri ale Pururea Fecioarei Născătoarea de Dumnezeu Maria.

Da, frații mei, „nu ca niște neînțelepți”, adică lumești, ci ca niște înțelepți, adică fii ai luminii lui Hristos, să prăznuim mitropolia sărbătorilor, binecuvântata Naștere a Domnului în însăși peștera de Dumnezeu primitoare din Betleem

Împreună cu iconograful să spunem: „Stând înaintea scaunului

lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga cu sârguință, înțelepte, pentru noi toți, credincioșii robii tăi, minunate Nicolae, ca să fim izbăviți de focul cel veșnic și de vrăjmași, de gândul cel viclean și de răutate”. Amin.

La mulți ani și Crăciun binecuvântat!

La prânz, Consiliul Comunității a organizat o masă, la care Preafericirea Sa a vorbit din nou în limba arabă.

Această sărbătoare a fost prăznuită și în Sfânta Mănăstire Agios Nikolaos, lângă Patriarhia din Ierusalim.

Vecernia și Dumnezeiasca Liturghie au fost conduse de către ÎPS Mitropolit Isihie al Kapitoliei, avându-i drept împreună-slujitori pe părintele teletarh, Arhimandritul Bartolomeu, Părintele Nectarie, Părintele Dometian de la MISSIA rusă din Ierusalim, părintele rus Nikolai Kolinsky, chivernisitorul Mănăstirii, Arhidiaconul Marcu, răspunsurile la strană fiind date de părintele Tipicar de la Biserica Mănăstirii Sfinții Constantin și Elena, Arhimandritul Alexie, de părintele Serafim și de domnul Gotsopoulos. La slujbe au participat credincioși creștini ortodocși și pelerini din Grecia, Palestina, România și Rusia.

După Sfânta Liturghie, Arhidiaconul Marcu, cel care continuă renovarea Sfintei Biserici, a oferit o recepție pentru soborul arhieresc și creștinii participanți la slujbă.

Din partea Secretariatului General

APRINDEREA LUMINIȚELOR DIN

POMUL DE CRĂCIUN ÎN TERRA SANCTA

În seara zilei de duminică, 14/27 noiembrie 2022, ceremonia de aprindere a bradului de Crăciun a avut loc la școala franciscană „Terra Sancta” din interiorul Orașului Vechi și în grădina interioară a acesteia, lângă Poarta Damascului.

La această ceremonie au participat Custodele Țării Sfinte, părintele Francis Paton, adjunctul său, părintele Ibrahim Faltas, directorul Departamentului pentru Afaceri Creștine, domnul César Marjieh, președintele Misiunii Ecleziaștice Palestiniene Supreme, domnul Ramzi Khouri, împreună cu o mulțime de aproximativ 2000 de persoane, salutând aprinderea bradului.

În cadrul acestei ceremonii, Preafericitul Părinte și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, a ținut următorul discurs:

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1, 1, 4-5).

Dragi frați și prieteni,

Această lumină a vieții a răsărit în cetatea Betleemului din Soarele Dreptății, adică al lui Hristos, și a strălucit în cetatea sfântă a Ierusalimului în monumentul nădejdi, adică al Învierii.

Și noi astăzi, ca fii ai luminii Soarelui Dreptății și ai nădejdi Învierii lui Hristos, binecuvântăm aprinderea acestui pom de Crăciun, rugându-ne ca această lumină să strălucească în inimile și mințile celor care stăpânesc lumea și ale celor care guvernează regiunea noastră, pentru ca pacea, dreptatea și reglementarea să domnească. „Pentru că Dumnezeu era în

Hristos, împăcând lumea cu Sine însuși” (2 Cor. 5:19).

La mulți ani, Crăciun binecuvântat și pașnic.

Din partea Secretariatului-General

ANIVERSAREA ÎNTRONĂRII PREAFERICITULUI PATRIARH TEOFIL AL IERUSALIMULUI

În ziua de 9/22 noiembrie 2022, Patriarhia a sărbătorit a șaptesprezecea aniversare a întronării Preafericitului Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil în 2005.

Datorită acestui fapt, la ora 10.30 a avut loc o Doxologie la catoliconul Bisericii Sfântului Mormânt.

Doxologia a fost prezidată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe Arhiereii, Ieromonahii și Diaconii Patriarhiei, la slujbă participând credincioși din Biserica Ierusalimului și pelerini, împreună cu Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și o sută cincizeci de membri ai fregatei Salamis a Marinei elene, care au venit de la Haifa, împreună cu Consulul Onorific al Greciei la Haifa, domnul Constantinos Zenovios, și cu membrul Ambasadei Greciei – Departamentul Naval din Tel Aviv, domnul Tsiros.

După Doxologie, toată lumea a mers în Sala de Recepție a Patriarhiei.

Apoi, Părintele Secretar-Şef, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, s-a adresat Preafericirii Sale cu următorul

discurs:

Înaltpreasfințitul Aristarh Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General a adresat cel dintâi o cuvântare Preafericirii Sale:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Cu bucurie deplină prăznuiește astăzi Biserica Sfântului Sion, împreună cu cinstita ei Obște Aghiotafită, prin Doxologia săvârșită în Sfânta Biserică a Învierii, cu participarea în număr mare a clerului și a poporului, un eveniment istoric, deosebit de important, fericit și plin de nădejde, care a avut loc în urmă cu șaptesprezece ani, în anul mântuirii 2005, adică alegerea Preafericirii voastre pe tronul Ierusalimului, tron patriarhal, mucenicesc și slăvit al Sfântului Iacov Fratele Domnului.

Acest eveniment, dincolo de însemnătatea lui pentru instituirea, coeziunea, statornicia și pacea rânduiei Bisericii, are o deosebită importanță și pentru că a venit să pună capăt unei perioade scurte, din fericire, dar întunecoasă și extrem de dăunătoare, din păcate, pentru viața Bisericii Ierusalimului. Biserica și Obștea s-au aflat pe neașteptate surprinse de încheierea unor înțelegeri necinstite, realizate fără știrea ei. Prin aceste înțelegeri, au fost ipotecate sau chiar vândute proprietăți ale Patriarhiei din Orașul Vechi al Ierusalimului, mai exact din zona aflată vizavi de Biserica Învierii, care are mai ales o valoare culturală și au încălcat regimul Orașului Vechi, valabil de veacuri și recunoscut din punct de vedere biblic și la nivel internațional. Obștea a protestat atunci la nivel bisericesc și a dezaprobat principala cauză a acestor înțelegeri. Considerându-se membru activ al trupului Bisericii și respectând autoritatea Patriarhiei Ecumenice, a apelat la aceasta, care, la rândul ei, a convocat Sinod panortodox – eveniment care a avut loc în condiții de criză pentru viața bisericească – și a deschis drumul pentru alegerea unui Păstor vrednic capabil a scoate

Biserica Ierusalimului și Obștea Aghiotafită din acest impas.

Prin alegeri desfășurate pe baza canoanelor bisericești și a Legii iordaniene a Patriarhiei din anul 1957, ați fost ales Preafericirea voastră, prin votul unanim al Sfântului Sinod și al credincioșilor, Întâi-stătător al străvechii Patriarhii a Ierusalimului și Egumen al cinstitei Obști Aghiotafite.

De atunci, de la început până astăzi, cea dintâi și principală grijă a Preafericirii voastre a fost anularea acestor înțelegeri prin armele dreptății de-a dreapta și de-a stânga, prin proceduri judecătorești, și, atunci când acestea nu au fost drepte, și prin mijloace politice legale, prin mobilizarea unor proteste ale Bisericii și statelor capabile să protejeze Comunitatea creștină din Țara Sfântă de provocările și presiunile unor elemente fanatice care unelteau cu privire la proprietățile ei, pentru ca aceasta să rămână fără cămin în leagănul ei.

Această problemă arzătoare, a ocrotirii Creștinilor din Țara Sfântă, Preafericirea voastră a pus-o în vedere Președintelui SUA Joe Beiden printr-o scrisoare pe care i-ați înmănat-o în luna iulie a acestui an atunci când acesta a fost primit în Biserica Nașterii din Betleem.

Totuși Preafericirea voastră nu v-ați lăsat copleșit de aceste probleme, ci v-ați dedicat în același timp și altor lucrări vrednice de pomenire, așa cum este, după renovarea Capelei Sfântului Mormânt în anul 2017, participarea activă a Patriarhiei noastre, pe baza studiului științific al Universității Sapiientia din Roma, cu colaborarea celor trei mari Comunități Creștine, la lucrarea istorică de refacere a pardoselii Bisericii Învierii, în cele șapte încăperi și în aripa de nord a rotondei, și consolidarea subsolului acestor spații prin săpături arheologice științifice.

O prioritate a Preafericirii voastre a fost și este consolidarea și împodobirea Bisericii noastre centrale a

Învierii pentru care ați valorificat interesul cunoscutului și bine credinciosului om de afaceri și administrator al Sfântului Munte, domnul Athanasios Martinos, care a vizitat de două ori în cursul unui an Patriarhia noastră și a fost înștiințat în vederea unei donații, și despre altă lucrare, de creare a unui Centru științific de cercetări teologice în Mănăstirea Sfintei Cruci. Pentru aceasta Patriarhia a furnizat deja din plin sume considerabile pentru materiale și pentru lucrarea de restaurare a numeroase tipărituri din biblioteca străvechii și istoricei Școli Teologice a Sfintei Cruci și din Arhiva Obștii, de către restauratorul specialist din Cipru, domnul Stavros Andreas.

De asemenea, interesul din totdeauna al Preafericirii voastre, cunoscut tuturor, pentru credincioșii Ortodocși arabi s-a arătat în practică și de curând prin alegerea, hirotonirea și numirea de clerici pregătiți pentru acoperirea locurilor din parohiile Patriarhiei din Iordania și Israel, prin trimiterea tinerilor la studii teologice în Grecia, prin sprijinul economic al Patriarhiei noastre pentru finalizarea și sfințirea măreței Biserici a Nașterii Născătoarei de Dumnezeu a Comunității Sahnin din regiunea Akkri și a Comunității Kufr Smea din aceeași regiune, prin inaugurarea așezământului din orașul Bet-Jalla, care oferă găzduire la prețuri scăzute pentru patru sute cincizeci de familii, prin refacerea Bisericii Sfântului Iacov Ruda Domnului în exterior, consolidându-se astfel dreptul nostru în Curtea Bisericii Învierii, prin cumpărarea de către d-l Martinos, la îndemnul Preafericirii voastre, a unui aparat modern de ecografie pentru Policlinica Sfântul Benedict, prin continuarea lucrării de restaurare exterioară și interioară a Mănăstirii Proorocului Ilie și a rezidirii Mănăstirii străvechi a Catismei aflată aproape de aceasta, lucrare tergiversată datorită faptului că Primăria Ierusalimului nu a oferit încă autorizație pentru aceasta. În același timp, Preafericirea Voastră s-a îngrijit și de credincioșii ruși, încredințând supravegherea lor pastorală Mitropolitului Nazaretului Chiriak

și Arhiepiscopului Madavei Aristobul. De asemenea Preafericirea Voastră ați condus Sfânta Liturghie în lăcașul din Ber-Şeva al Patriarhului Avraam și al Sfântului Sofronie Patriarhul Ierusalimului, loc în care se așteaptă ridicarea unei Biserici o dată cu primirea permisiunii din partea Primăriei.

Atenția Preafericirii Voastre nu a trecut cu vederea nici lipsa de personal cu care se confruntă dintotdeauna mult încercata Obște Aghiotafită și a încercat să o acopere prin aducerea de clerici din Sfântul Munte sau din Biserica Greciei și încredințându-i Arhimandritului Matei, Părinte Dragoman și Superior al Școlii Teologice, greaua însărcinare de a alege tineri elevi din Școala de pe Muntele Sion, ca nădejde pentru viitor.

Pomenirea, după datorie, a acestor merite, Preafericite Părinte și Stăpâne, constituie numai câteva exemple din bogata activitate patriarhală a Preafericirii Voastre care ne dau prilejul nouă, Aghiotafiților, să ne lăudăm în Hristos în această zi festivă, și constituie temelie pentru încurajarea și întărirea, prin exemplul Vostru, a clerului și a credincioșilor spre cultivarea unei dispoziții optimiste și a înmulțirii faptelor bune în lupta pentru virtuțile personale și pentru drepturile Obștii și ale neamului nostru elino-ortodox asupra Sfintelor Lăcașuri din Țara Sfântă.

Cu această dispoziție sufletească optimistă, ridic paharul, Preafericite, în numele Sfântului Sinod și al întregii Obști, și vă urez mulți ani cu sănătate, bucurie, bunăstare și roade, cu putere de ocârmuire coborâtă de sus, spre slava lui Dumnezeu și lauda binecuvântatului nostru neam. Amin.

În continuare, Excelența sa, Consulul General al Greciei d-l Evangelos Vlioras, a rostit acest discurs:

Preafericirea Voastră,

Preasfințiile Voastre,

Cinstiți Părinți,

Doamnelor și Domnilor,

Este o deosebită cinste pentru cel ce vorbește să reprezinte și în acest an Patria noastră la sărbătoarea întronării Voastre, zi de praznic pentru Obștea Aghiotafită și Patriarhia Ierusalimului, care are loc în sediul istoric al Maicii Bisericii, cu un parcurs istoric de două mii de ani.

În condițiile grele și uneori conflictuale pe care le trăiește mult încercata Țară Sfântă și spațiul mai larg care o cuprinde, Patriarhia Ierusalimului, sub conducerea Voastră, constituie un factor de stabilitate, împăcare, moderație și un far de nădejde într-un viitor izbăvit de intoleranță și fanatism pentru această regiune.

Ziua de astăzi este un prilej, Preafericite, ca, aducându-ne aminte de activitatea și prezența voastră pe tronul Bisericii Sionului, să vă exprimăm respectul și prețuirea noastră pentru ampla Voastră lucrare pastorală și pentru însemnata lucrare națională de salvare și promovare a Sfintelor Lăcașuri de aici, de la Locurile Sfinte și de păstrare a drepturilor Patriarhiei, fără șovăire, în ciuda vremurilor, cu tărie și putere aghiotafitică, pentru tradițiile Tagmei monahilor „Râvnitori” și a Clerului Sfântului Mormânt.

Preafericirea Voastră,

Statul nostru grec vă înconjură cu prețuire și sincer respect, recunoscând deosebit de însemnata lucrare pe care o săvârșiți ca Întâi-stătător al membrilor Obștii Aghiotafite, și este mereu un sprijinitor sincer și stabil al strădaniei Voastre, exprimând, de altfel, sprijinul unanim, comun și multilateral al grecilor de pretutindeni, așa cum o arată și numărul mare de credincioși pelerini greci veniți la Locurile Sfinte după încercarea recente pandemii.

Pentru Grecia, păzirea drepturilor și a privilegiilor

străvechii Patriarhiei Elino-ortodoxe a Ierusalimului, precum și ale Regulamentului locurilor de închinare aflat în uz, constituie o datorie și o misiune etică și istorică căreia ne-am supus cu simț de răspundere, având în minte faptul că această sfântă instituție este un însemnat punct de referință pentru valorile morale și spirituale ale Credinței noastre, un simbol strâns legat de Țara Sfântă, ca izvor al vieții, nădejdi și dragostei.

În acest duh, Patria noastră, așa cum s-a putut vedea din vizitele recente ale conducătorilor noștri politici și de administrație și ale donatorilor, se îngrijește dezinteresat și neobosit de întărirea și consolidarea Patriarhiei noastre și a Sfintei Comunități a Sfântului Mormânt în înalta sa misiune pastorală și națională de a păzi îndelungata prezență a grecilor Ortodocși în Țara Sfântă, după cum mărturisește și inscripția din Capela Sfântului Mormânt, după restaurarea din 1810: „Lăcaș închinat lui Hristos de elinii Ortodocși”.

Din partea Statului Grec și a colegilor care slujesc la Consulatul General al Greciei de la Ierusalim, urăm din inimă sănătate, lungime de zile, întărire de la Domnul în înalta lucrarea duhovnicească și consolatoare pentru Patriarhia noastră, Obștea Aghiotafită, slujitorii și paznicii Sfintelor Lăcașuri din Țara Sfântă și pentru credincioșii Voștri greco-ortodocși.

De asemenea, s-au adresat Preafericirii Sale reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe ale Moscovei și României și ai credincioșilor din regiunea noastră, reprezentanți ai Școlilor Patriarhiei și reprezentantul Consiliului Mondial al Bisericilor Secretarul, părintele Ioan Saucă, reprezentantul Echipei de cercetași și alții.

Acestora Preafericirea Sa le-a mulțumit prin acest discurs în limba greacă:

„Domnul Dumnezeu este binecuvântat, binecuvântat este

Dumnezeu zi de zi; să sporească între noi Dumnezeul mântuirii noastre" (Psalmul 67, 20), cântă Psalmistul.

Excelența voastră, d-le Consul General al Greciei Evangelos Vlioras,

Sfințiți Părinți și Frați,

Credincioși Creștini și Pelerini,

Cetatea dumnezeiască și omenească a Dumnezeului celui viu, adică Sfânta Biserică a Ierusalimului, prăznuiește astăzi a șaptesprezecea sărbătoare a Întronării smereniei noastre pe Tronul apostolic al Sfântului și Dreptului Iacov Ruda Domnului și primul Ierarh al Ierusalimului.

Această sărbătoare a întronării nu se referă la nevrednicia noastră, ci la „cortul făcut de Dumnezeu”, potrivit Sfântului Grigorie de Nissa, adică Sfânta Biserică luptătoare din lume, care este trupul Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl întrupat, al Domnului nostru Iisus Hristos. „Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei (...) L-a dat pe El cap Bisericii care este trupul Lui, plinirea Celui Ce plinește toate întru toți” (Efeseni 1, 17, 23), potrivit dumnezeiescului Pavel.

De aceea, recunoscători fiind, am coborât împreună cu cinstiții membri ai slăvitei noastre Obști Aghiotafite care ne însoțesc, în Sfânta Biserică a Învierii unde am înălțat doxologie de mulțumire lui Dumnezeu în Treime „Care a dat pe Domnul nostru Iisus Hristos pentru păcatele noastre ca să ne scoată pe noi din acest veac rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru” (Galateni 1, 4).

Ascultând glasul evanghelic al lui Luca de Dumnezeu grăitorul: „Luați aminte de voi înșivă de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20, 28), nu a încetat grija noastră pentru mult încercata

noastră turmă, care se află sub a noastră ocârmuire bisericească și răspundere duhovnicească. „Îndreptați calea Domnului, spune Isaia Proorocul” (Ioan 1, 23).

Nicidecum nu am îpuținat strădania de a ține atât tradițiile noastre patristice și apostolice, cât și slujirea liturgică neîntreruptă a Sfintelor Lăcașuri, adică a mărturiilor nemincinoase ale credinței noastre, „că a ales Domnul Sionul și l-a ales ca locuință Lui” (Psalmul 131, 13), dar și a privilegiilor imprescriptibile și a drepturilor de supremație ale neamului bine-credincios și împărătesc al Creștinilor Elini Ortodocși.

Cugetând la îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului” (1 Corinteni 15, 58) urmăm drumul dreptății, colaborarea demnă de admirat cu celelalte comunități Creștine, cerând mereu în toate direcțiile, la nivel local și internațional, respectarea regimului actual multireligios și multietnic, atât în privința Sfintelor Lăcașuri, cât și a diplomaticului corpus separatum al Sfintei Cetăți a Ierusalimului.

Mărturisim, împreună cu Sfântul Pavel, „că lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 12). Spunem aceasta pentru că pământul Ierusalimului, adăpat cu sângele izbăvitor al celui Drept, al Mântuitorului nostru Iisus Hristos cel răstignit și înviat, constituie refugiu de mângâiere și nădejde pentru toți oamenii, după cum propovăduiește înțeleptul Pavel: „este cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit. Să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte” (Evrei 6, 18), adică pe Hristos.

Smerenia noastră, împreună cu cinstita Obște Aghiotafită, „cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul

credinței" (Evrei 12, 2) și rămânând neclintiți în misiunea încredințată nouă de către dumnezeiasca Pronie, nu facem nimic altceva decât să transmitem buna-vestire mântuitoare a iubirii, păcii, dreptății și a iubirii de oameni nemărginite ale Celui Care „S-a deșertat pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2, 6-8).

Această aniversare a șaptesprezece ani de la întronarea smereniei noastre ne cheamă nu la „trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu" (2 Corinteni 10, 5), ci la „cunoașterea tainei lui Dumnezeu-Tatăl și a lui Hristos, întru Care sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței" (Coloseni 2, 3), potrivit înțeleptului Pavel. Spunem aceasta pentru că tronul harului lui Hristos este Biserica „celor întâi-născuți care sunt scriși în ceruri" (Evrei 12, 23). „Ca Dumnezeu, Hristos are tronul veșnic, iar ca Om și Arhiereu și Apostol al mărturisirii noastre, ascultă: «Șezi de-a dreapta Mea»", spune Teodorit al Cirului. Iar potrivit lui Clement al Alexandriei, „cel care se cunoaște pe sine este tron al Domnului", adică tron al harului și al milei, potrivit cuvântului lui Pavel: „să ne apropiem deci cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor la timp potrivit" (Evrei 4, 16).

Sfântul Ipolit, comentând paragraful de la Isaia: „Iată Domnul șade pe nor ușor și va veni" (Isaia 19, 1), spune: „Domnul este Cuvântul, iar nor ușor este lăcașul prea sfânt în care șezând ca pe un tron Domnul nostru Iisus Hristos a intrat în viața [omenească] ca să surpe înșelăciunea". Cu alte cuvinte, aniversarea noastră de astăzi se referă la înnoirea tronului lui Hristos în inimile noastre, mai ales în aceste vremuri ale „noii ordini" despre care a vorbit mai înainte dumnezeiescul Pavel: „Vor veni vremuri grele" (2 Timotei 3, 1). „Va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă (...) și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme" (2 Timotei 4, 2-3). „Pentru că taina fărădelegii se și lucrează" (2 Tesaloniceni 2, 7).

Noi, cunoscând neputința noastră, pentru că „Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii ca să le rușineze pe cele tari” (1 Corinteni 1, 27), nu încetăm lucrarea slujirii noastre de Patriarh, Egumen și Păstor pe Tronul apostolic și mucenicesc al Sfântului și Dreptului Iacov Fratele Domnului, dar nici nu ne temem pentru că avem împreună slujitori, precum Simon Cirineul, pe cinstiții și iubiții în Hristos frați ai noștri Aghiotafiți, arhierei, preoți, ieromonahi, diaconi și monahi care se disting prin spiritul de jertfă Aghiotafitic și cugetul eclesiastic, prin unitate și dragoste, potrivit îndemnului Sfântului Sfințit Mucenic Ignatie al Antiohiei: „Toți într-un cuget să ne iubim și nimeni să nu-l privească pe aproapele său după trup, ci în Hristos Iisus. Să nu fie nimic între voi care să vă poată despărți, ci fiți uniți cu episcopul, supunându-vă lui Dumnezeu, prin el, în Hristos”.

Cu adevărat nu ascundem îngrijorarea noastră cu privire la neorânduiala și dezbinarea ce se mențin în trupul Bisericii Ortodoxe cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. De aceea și tronul arhieresc și patriarhal al acestei cetăți sfințite de sângele izbăvitor al Împăratului Hristos, nu va tăcea, ci va lucra cu rugăciune pentru păstrarea unității Duhului întru legătura păcii (Cf. Efeseni 4, 3).

Să-L rugăm pe Dumnezeul răbdării și al mângâierii, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, ca Duhul Său cel Sfânt, Duhul adevărului, să ne călăuzească la tot adevărul (Cf. Ioan 16, 13), pentru rugăciunile preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria și ale celui între Sfinți Părintele nostru Nectarie al Pentapolei.

Harul Sfântului Mormânt de Viață primitor al Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne întărească pe toți în mărturisirea apostolească a dragostei, păcii și dreptății în lume și în regiunea noastră.

În final, cerem pentru toți cei care s-au rugat împreună cu noi și au cinstit, prin prezența lor, această aniversare a

întronării noastre, putere de sus, lucrarea de lumină dătătoare a Sfântului Mormânt, răbdare și toată binecuvântarea de la Dumnezeu. Adresăm calde mulțumiri Înaltpreasfințitul Aristarh, Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General, care a vorbit în numele cinstiților membri ai Sfântului Sinod și ai Obștii noastre Aghiotafite și tuturor celor care ne-au adresat cuvântări: Excelența sa, Consulul General al Greciei, domnul Evangelos Vlioras, Preacuviosul Arhimandrit Alexandru, reprezentant al Sfintei Biserici surori a Rusiei, care ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh al Moscovei Chiril, Preacuviosul Arhimandrit Teofil, reprezentant al Sfintei Biserici surori a României, care ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh al României Daniil, Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriak, care a vorbit în numele credincioșilor noștri din Nazaret, Preasfințitul Arhiepiscop al Ioppei Damaschin, care a vorbit în numele credincioșilor noștri din Ioppe, Preacucernicul Părinte Haralambie Badur, care a vorbit în numele Bisericii Sfântului Iacov, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Madavei Aristobul, care a vorbit în numele Comunității ruse din Ber Șeva, Arhimandritul Filotei care a vorbit în numele Comunității din Akkri, Preacucernicul Părinte Iconom Sava care a vorbit în numele Comunității din Satul Păstorilor, Părintele Ioan Saucă, secretar interimar, care a vorbit în numele Consiliului Mondial al Bisericilor, domnul Ode Kauas, care a vorbit în numele Școlilor arabe ale Patriarhiei și doamna Panaghiota Kafetzi, care a vorbit în numele Școlii Sfântului Dimitrie, precum și toți cei care au participat la această aniversare a Întronării din acest an.

În sănătatea voastră a tuturor!"

La amiază s-a oferit masa.

Din partea Secretariatului General

